

אמנון דנקנר, שמאמרו „אין לי אחות” עורר סערת רוחות

מספר מה הביא אותו לכתיבת המאמר ועומד על כך שבני עדות המיזרח אינם אחיו. תוך כדי כך הוא מתאר את ילדותו בירושלים ויחסיו עם אישים שנתקל בהם

אני מתחרם על האלימות שהפגנתי נגד עמוס אסינגר. אני לא אוהב אלימות פיזית, אלא רק מילולית

כעוהייתי דובר הסוכנות, ישבתי בישיבות של גדולי העם היהודי, ושמתתי איפה אפשר לקנות תחתונים בזול

אנחנו רוצים פה חברה מערבית מתקדמת ולא אידאן של חומיני. יש פה מסה גדולה של יוצאי ערב שלא רוצה להתערות כאן

ראיינה שרית ישי

כשהתחלתי לכתוב את המזר שלי ב„הארץ” הראש שלי הסתחרר, אמרתי: „יה אללה, איזה גדול אני, איזה יופי!”

הייתי חבר של נחום ברנע מ„חבר”, והוא קצת נעלב שכתבתי מזר דומה לשלו. זו הייתה תקופה קשה ובחיי

סיפרו עלי שאני זכנס ויוצא מסנסוריזמים, שאני מתמוסס. הלכתי ובדקתי אם אני פסיכי. שאלתי את אשתי זאת אמא שלי

„אני בעד

אלימות מילולית!”

דנקנר למד בבית ספר „מעלה”. כמה מהטובים שבידיו למדו בבית-הספר הזה. אני למדתי בבית-הכרם. גם הוא וגם אני היינו ילדים בחברה דתית, ואף אחד משנינו לא היה דתי ממש. רבים מבוגרי בית-הספר „מעלה” וי שבט „משואות” הם, כיום, חברי טש-אמונים. דנקנר אומר לי כמה שמות

אני באה ממישפחה ספרדית, החיה מזה חמישה דורות בירושלים. סבא וסבי תא משני הצדדים מדברים ספניולית מהולה בעברית. לסבא שלי היתה חנות גבינות מפורסמת בשוק מחנה-יהודה. סבי מצד אבי היה חקלאי בפרדסים של פתח-תיקווה. אחר-כך התפרנס מביקורים יומיים בבית-הכנסת.

אברום בורג ואחרים. אמנון דנקנר בא ממישפחה אשכנזית. אביו היה בעל „גלידת אלנבי” ברחוב המלך גורג' בירושלים. כל שבת, אחרי פעולה של הצופים, היינו הולכים לאכול פלאפל אצל „מלך הפלאפל”, וגלידה ב„גלידה אלנבי”. אפשר להגיד על אמנון דנקנר שהוא ילד-גלידה.

אמנון דנקנר ואני באים מאותו רקע. שנינו היינו בשבט-הצופים „משואות” בירושלים. יחד איתנו היו בשבט הזה עוד רבים וטובים. אני זוכרת את העיר תונאי עוזי בנוימן שהיה מרכז השבט. דנקנר, המבוגר ממני בכמה שנים, אומר שהיו שם גם אורי גולדשטיין, הסופר חיים באר, צביה בורג ואחיה,